

Sygn. akt VU 650/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 października 2017 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSO Beata Łapińska

Protokolant st. sekr. sądowy Karolina Rudecka

po rozpoznaniu w dniu 6 października 2017 roku w Piotrkowie Trybunalskim na rozprawie

sprawy z wniosku M. D.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o prawo do emerytury pomostowej

na skutek odwołania M. D.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 28 marca 2017 r. sygn. (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VU 650/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 28 marca 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił M. D. przyznania prawa do emerytury pomostowej. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że wnioskodawca nie udowodnił stażu pracy w szczególnych warunkach wynoszącego co najmniej 15 lat, po dniu 31 grudnia 2008 roku nie wykonywał prac w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych oraz nie udowodnił rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą. Do pracy w szczególnych warunkach nie został zaliczony okres zatrudnienia od dnia 1 września 1999 roku do nadal, ponieważ przeprowadzone postępowanie wyjaśniające z zakładem pracy nie potwierdziło wykonywania przez wnioskodawcę pracy w warunkach szczególnych. ZUS stwierdził, że z zebranej dokumentacji wynika, że wnioskodawca był zatrudniony jako robotnik gospodarczy, a następnie kierowca samochodu. Przedłożony zakres czynności i obowiązków świadczy zaś w ocenie ZUS o tym, że praca kierowcy samochodu uprzywilejowanego była realizowana wraz z innymi zadaniami, a więc nie była wykonywana w pełnym wymiarze czasu pracy.

W odwołaniu z dnia 19 kwietnia 2017 roku M. D. wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie prawa do emerytury pomostowej. W uzasadnieniu wnioskodawca wskazał, że w okresie od dnia 29 kwietnia 1977 roku do dnia 10 kwietnia 1979 roku pełnił służbę wojskową, a następnie do dnia 31 maja 1994 roku był kierowcą samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony w Spółdzielni (...) w G... W ocenie odwołującego ww. okres powinien być zaliczony do stażu pracy w warunkach szczególnych. Jednocześnie wnioskodawca przyznał, że nie rozwiązał stosunku pracy i nadal pozostaje aktywny zawodowo.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie powielając argumentację przedstawioną w zaskarżonej decyzji. ZUS nadmienił, że nie zaliczył do stażu pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia

wnioskodawcy od dnia 29 kwietnia 1977 roku do dnia 31 maja 1994 w Spółdzielni (...) w G., ponieważ na podstawie przedłożonej dokumentacji nie można stwierdzić jakiego rodzaju samochodami kierował wnioskodawca i nie ma możliwości ustalenia charakteru wykonywanej pracy.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny w sprawie:

M. D., urodzony w dniu (...), złożył w dniu 6 lutego 2017 roku wniosek o przyznanie prawa do emerytury pomostowej. Wnioskodawca wskazał, że nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego i pozostaje w stosunku pracy, który zawarł z (...) w G..

(dowód: wniosek o emeryturę pomostową, k. 1 – 3 akt ZUS)

Zaskarżoną decyzją ZUS uznał, że wnioskodawca udowodnił 38 lat, 7 miesięcy i 22 dni stażu pracy, w tym 36 lat, 11 miesięcy i 4 dni okresów składkowych oraz 1 rok, 8 miesięcy i 18 dni okresów nieskładkowych. Do stażu pracy wnioskodawcy w warunkach szczególnych ZUS zaliczył okres od dnia 11 marca 1975 roku do dnia 28 kwietnia 1977 roku, a więc 2 lata, 1 miesiąc i 19 dni. Jest to okres zatrudnienia wnioskodawcy w Spółdzielni (...) w G. na stanowisku kierowcy ciągnika i traktorzysty.

(dowód: decyzja z dnia 28 marca 2017 roku, k. 61 akt ZUS)

W okresie od dnia 11 marca 1975 roku do dnia 31 maja 1994 roku wnioskodawca był zatrudniony w Spółdzielni (...) w G.. W okresie od dnia 11 marca 1975 roku do dnia 28 kwietnia 1977 roku pełnił obowiązki kierowcy ciągnika, a następnie traktorzysty. W okresie od dnia 29 kwietnia 1977 roku do dnia 10 kwietnia 1979 roku wnioskodawca odbywał zasadniczą służbę wojskową. Z dniem 3 maja 1979 roku wnioskodawca powrócił do pracy w (...) w G. na stanowisko kierowcy samochodowego. Do dnia 1 stycznia 1980 roku wnioskodawca był kierowcą samochodu marki Ż.. Od dnia 2 stycznia 1980 roku wnioskodawca jeździł samochodem ciężarowym marki S.. Wozził stal, wapno, nawozy, węgiel, paszę i mleko. Wykonywał też czynności polegające na załadunku i wyładunku towaru oraz rozliczaniu kart drogowych. W wystawionych angażach i kartach urlopowych pracodawca podawał, że zajmuje on stanowisko kierowcy samochodowego, kierowcy samochodowego – mechanika, kierowcy ciągnika lub kierowcy.

(dowód: umowa o pracę z dnia 11 marca 1975 roku, k. 43, karta obiegowa zmiany z dnia 11 marca 1975 roku, k. 44, karta obiegowa zmiany z dnia 12 kwietnia 1977 roku, k. 45, angaż z dnia 31 maja 1976 roku, k. 42, karta obiegowa zmiany z dnia 2 maja 1979 roku, k. 40, angaż z dnia 2 maja 1979 roku, k. 39, z dnia 31 maja 1979 roku, k. 38, wniosek z dnia 4 czerwca 1979 roku, k. 37, pismo z dnia 20 października 1979 roku, k. 36, podanie z dnia 3 stycznia 1980 roku, k. 35, angaże od dnia 2 stycznia 1980 roku do dnia 20 stycznia 1993 roku, k. 34 – 1 akt osobowych wnioskodawcy część (...), karta obiegowa zmiany z dnia 31 maja 1994 roku, k. 1, odpis powołania, k. 5 akt osobowych wnioskodawcy część A, karta urlopową z dnia 26 listopada 1990 roku, k. 22, karta urlopową z dnia 14 października 1986 roku, k. 44, karta urlopową z dnia 2 października 1985 roku, k. 48, karta urlopową z dnia 27 grudnia 1982 roku, k. 69 akt osobowych wnioskodawcy część C, legitymacja ubezpieczeniowa, k. 7 – 10, zeznania świadków: Z. H., nagranie od minuty 9:47 do minuty 11:24, W. P., nagranie od minuty 11:24 do minuty 12:42, Z. M., nagranie od minuty 12:42 do minuty 14:12, k. 20 - 21 akt sprawy)

W wystawionym świadectwie pracy z dnia 31 maja 1994 roku Spółdzielnia (...) w G. wskazała, że w okresie od dnia 11 marca 1975 roku do dnia 31 maja 1994 roku wnioskodawca był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy ciągnikowego, a następnie kierowcy samochodowego.

(dowód: świadectwo pracy z dnia 31 maja 1994 roku, k. 2 akt osobowych wnioskodawcy część A)

Wnioskodawca uzyskał prawo jazdy:

- kategoria A – w dniu 11 marca 1975 roku,

- kategoria B – w dniu 19 kwietnia 1977 roku,

- kategoria C, BE, CE – w dniu 23 października 1978 roku,

(dowód: kserokopia prawa jazdy wnioskodawcy, k. 6 akt sprawy)

Z dniem 1 września 1999 roku (...) w G. zatrudnił wnioskodawcę na stanowisku robotnika gospodarczego – kierowcy (...). W kolejnych angażach pracodawca podawał, że wnioskodawca jest zatrudniony na stanowisku robotnika gospodarczego, a następnie kierowcy samochodowego. W piśmie z dnia 5 lipca 2012 roku pracodawca ubezpieczonego podał, że jest on zatrudniony na stanowisku kierowcy.

(dowód: umowa o pracę z dnia 31 sierpnia 1999 roku, k. 36, angaże, k. 37 – 43, pismo z dnia 5 lipca 2012 roku, k. 50 akt ZUS)

Do obowiązków wnioskodawcy od dnia 1 stycznia 2009 roku do nadal należy:

- realizacja zadań związanych z obroną cywilną,
- wykonywanie prac porządkowych na terenie gminy,
- inkaso opłaty targowej oraz sprzątanie targowicy,
- monitorowanie bezpieczeństwa na terenie gminy,
- przeprowadzanie dzieci przez przejście dla pieszych w drodze do i ze szkoły,
- realizacja zadań ochrony przeciwpożarowej na terenie gminy – wyjazdy do zdarzeń,
- wyjazdy związane z odśnieżaniem dróg w ramach wykonywanej pracy,
- odpowiedzialność za stan techniczny samochodów pożarniczych F. (...) i M.

(dowód: zakres obowiązków uprawnień i odpowiedzialności, k. 53 – 58 akt ZUS)

W dniu 2 lutego 2017 roku (...) w G. zaświadczył, że M. D. w okresie od dnia 1 września 1999 roku do nadal wykonuje pracę w szczególnych warunkach w charakterze kierowcy pojazdu uprzywilejowanego.

(dowód: zaświadczenie z dnia 2 lutego 2017 roku, k. 22 akt emerytalnych)

Do chwili obecnej wnioskodawca nie rozwiązał stosunku pracy z (...) w G..

(okoliczność niesporna)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 4 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 roku o emeryturach pomostowych (Dz. U. z 2017 r. poz. 664 ze zm.) prawo do emerytury pomostowej, z uwzględnieniem art. 5-12, przysługuje pracownikowi, który spełnia łącznie następujące warunki:

1. urodził się po dniu 31 grudnia 1948 roku;
2. ma okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze wynoszący co najmniej 15 lat;
3. osiągnął wiek wynoszący co najmniej 55 lat dla kobiet i co najmniej 60 lat dla mężczyzn;

4. ma okres składkowy i nieskładkowy, ustalony na zasadach określonych w art. 5-9 i art. 11 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i co najmniej 25 lat dla mężczyzn;

5. przed dniem 1 stycznia 1999 roku wykonywał prace w szczególnych warunkach lub prace w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy lub art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych;

6. po dniu 31 grudnia 2008 roku wykonywał prace w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3;

7. nastąpiło z nim rozwiązanie stosunku pracy.

Prawo do emerytury pomostowej zgodnie z art. 49 ustawy o emeryturach pomostowej przysługuje również osobie, która:

1) po dniu 31 grudnia 2008 r. nie wykonywała pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3;

2) spełnia warunki określone w art. 4 pkt 1-5 i 7 i art. 5-12;

3) w dniu wejścia w życie ustawy miała wymagany w przepisach, o których mowa w pkt 2, okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3.

Warunkiem skutecznego ubiegania się o emeryturę pomostową w świetle wykładni językowej art. 4 i art. 49 ustawy z 2008 r. o emeryturach pomostowych, jest legitymowanie się określonym stażem pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze (w rozumieniu ustawy o emeryturach pomostowych lub dotychczasowych przepisów) oraz kontynuowanie pracy w tych warunkach po wejściu w życie ustawy, a więc po dniu 1 stycznia 2009 r. W przypadku kiedy osoba ubiegająca się o to świadczenie nie kontynuuje pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze i legitymuje się w związku z tym jedynie stażem pracy "szczególnej" według poprzednio obowiązujących przepisów, może nabyć prawo do "nowego" świadczenia jedynie wówczas, gdy dotychczasowy staż pracy (okres prac) można kwalifikować jako prace w warunkach szczególnych w rozumieniu dziś obowiązujących przepisów (art. 3 ust. 1 ustawy) lub o szczególnym charakterze (art. 3 ust. 3 ustawy). Innymi słowy brak podstaw prawnych do przyznania emerytury pomostowej ubezpieczonemu, którego dotychczasowy okres pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze, dziś nie może być tak kwalifikowany (tak: wyroku Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 2012 r., sygn. akt II UK 164/11, wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 2 kwietnia 2014 r., III AUa 2302/13).

W będącej przedmiotem osądu sprawie kwestią sporną było to, czy wnioskodawca w okresie od dnia 3 maja 1979 roku (tj. powrotu do pracy w (...) w G. po odbyciu służby wojskowej) do dnia 31 maja 1994 wykonywał pracę w warunkach szczególnych. Ponadto ZUS podnosił, że również po dniu 31 grudnia 2008 roku skarżący nie wykonywał pracy w warunkach szczególnych lub o szczególnym charakterze. Dodatkowo wnioskodawca na dzień złożenia wniosku o emeryturę pomostową pozostawał w stosunku pracy.

Prace w szczególnych warunkach – zgodnie z art. 3 ust 1 ustawy o emeryturach pomostowych - to prace związane z czynnikami ryzyka wymienionymi w art. 3 ust 2 ustawy, które z wiekiem mogą z dużym prawdopodobieństwem spowodować trwałe uszkodzenie zdrowia, wykonywane w szczególnych warunkach środowiska pracy, determinowanych siłami natury lub procesami technologicznymi, które mimo zastosowania środków profilaktyki technicznej, organizacyjnej i medycznej stawiają przed pracownikami wymagania przekraczające poziom ich możliwości, ograniczony w wyniku procesu starzenia się jeszcze przed osiągnięciem wieku emerytalnego, w stopniu utrudniającym ich pracę na dotychczasowym stanowisku; wykaz prac w szczególnych warunkach określa załącznik nr 1 do ustawy.

Z kolei prace o szczególnym charakterze – zgodnie z art. 3 ustęp 3 ustawy o emeryturach pomostowych - to prace wymagające szczególnej odpowiedzialności oraz szczególnej sprawności psychofizycznej, których możliwość należytego wykonywania w sposób niezagrażający bezpieczeństwu publicznemu, w tym zdrowiu lub życiu innych osób, zmniejsza się przed osiągnięciem wieku emerytalnego na skutek pogorszenia sprawności psychofizycznej, związanego z procesem starzenia się; wykaz prac o szczególnym charakterze określa załącznik nr 2 do ustawy.

W przedmiotowej sprawie wnioskodawca dysponował zaświadczeniem pracodawcy na okoliczność zajmowania stanowiska kierowcy pojazdu uprzywilejowanego, które jest pracą o szczególnym charakterze, gdyż jest wymienione w załączniku nr 2 do ustawy o emeryturach pomostowych, poz. 9. Stwierdzenie zakładu pracy w przedmiocie wykonywania przez pracownika pracy w warunkach szczególnych nie ma jednak charakteru wiążącego i podlega kontroli organów przyznających świadczenia uzależnione od wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Świadczenie wykonywania pracy w szczególnych warunkach nie jest bowiem dokumentem urzędowym w rozumieniu art. 244 § 1 i 2 k.p.c., a tylko dokumenty wystawione przez te organy stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Natomiast omawiane świadectwo traktuje się w postępowaniu sądowym jako dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., który stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie.

Dokument taki podlega kontroli zarówno co do prawdziwości wskazanych w nim faktów, jak i co do prawidłowości wskazanej podstawy prawnej. Sąd, a także organ rentowy, są zatem uprawnione do weryfikacji danych zawartych w świadectwie wykonywania prac w warunkach szczególnych lub o szczególnym charakterze, wystawionym przez pracodawcę. Jeżeli świadectwo to zawiera dane, które nie są zgodne z prawdą, nie mogą na jego podstawie dokonać ustaleń, od których uzależnione jest prawo do świadczeń emerytalnych. To samo dotyczy ujawnienia okoliczności, że wskazane w zaświadczeniu pracodawcy stanowisko pracy wykonywanej w szczególnych warunkach nie figuruje w wykazie powołanym w tym zaświadczeniu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2004 roku, I UK 15/04, OSNP 2005/11/161).

Tym samym organ rentowy był uprawniony do zakwestionowania przedstawionej przez skarżącego dokumentacji. Sąd natomiast ustalił zakres faktycznie świadczonych przez wnioskodawcę czynności w oparciu o dostępną w sprawie dokumentację, a w szczególności zalegające w aktach rentowych dokumenty wskazujące jego zakres obowiązków i uprawnień. Z dokumentów tych jasno wynika, że realizacja zadań ochrony przeciwpożarowej, to jest wyjazdy do zdarzeń stanowiły jedynie niewielką część zakresu obowiązków skarżącego. Do wykonywanych przez ubezpieczonego czynności należało także: wykonywanie prac porządkowych na terenie gminy, inkaso opłaty targowej oraz sprzątnięcie targowicy, monitorowanie bezpieczeństwa na terenie gminy, przeprowadzanie dzieci przez przejście dla pieszych w drodze do i ze szkoły, wyjazdy związane z odśnieżaniem dróg w ramach wykonywanej pracy. Ponadto ubezpieczony był odpowiedzialny za stan techniczny wykorzystywanych pojazdów. Tym samym uznać należy, że dodatkowo świadczył czynności adekwatne dla stanowiska mechanika, czy też konserwatora.

Stosownie zaś do art. 3 ust. 5 ustawy o emeryturach pomostowych, za pracowników wykonujących prace o szczególnym charakterze uważa się pracowników wykonujących te obowiązki w pełnym wymiarze czasu pracy. Sporadyczne i krótkotrwałe wykonywanie czynności w narażeniu na czynniki ryzyka, o których mowa w art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych, nie stanowi wykonywania pracy w szczególnych warunkach w pełnym wymiarze czasu pracy w rozumieniu art. 3 ust. 4 tej ustawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2016 roku, sygn. akt I UK 269/15). Mając na uwadze zgromadzony w sprawie materiał dowodowy podnieść należy, że uczestniczenie w akcjach ratowniczych było jedynie wycinkiem czynności świadczonych przez wnioskodawcę. Tym samym nie sposób zaliczyć wykonywanych przez ubezpieczonego czynności do pracy o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 3 ustawy o emeryturach pomostowych jako kierowcy pojazdu uprzywilejowanego (poz. 9 załącznika nr 2 do ustawy).

Podkreślić należy, że prawo do emerytury pomostowej jest ściśle związane z szybszą utratą zdolności do zarobkowania z uwagi na szczególne warunki lub szczególny charakter pracy. Praca taka, świadczona stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy, przyczynia się do szybszego obniżenia wydolności organizmu, stąd też wykonująca ją osoba ma prawo do emerytury wcześniej niż inni ubezpieczeni. Prawo to stanowi przywilej i

odstępstwo od zasady powszechnego wieku emerytalnego, a zatem regulujące je przepisy należy wyklądać w sposób gwarantujący zachowanie celu uzasadniającego to odstępstwo. Podzielając takie rozumienie przepisów ustawy o emeryturach pomostowych, należy stwierdzić, że ustawodawca w załącznikach nr 1 i 2 w sposób ścisły i wyczerpujący uregulował rodzaje prac wykonywanych w szczególnych warunkach i o szczególnym charakterze. Oznacza to, że wymienione w nim prace stanowią katalog zamknięty i tym samym wyłącznie wykonywanie tych prac uprawnia do nabycia emerytury pomostowej.

A zatem po dniu 31 grudnia 2008r. wnioskodawca nie wykonywał pracy w szczególnych warunkach lub pracy o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych. Pracą w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze może być wyłącznie praca wymieniona w załączniku nr 1 lub 2 do ustawy o emeryturach pomostowych. Stanowisko zawierające zaś kompilację czynności jakie wykonuje skarżący w (...) w G. bez wątplenia nie znajduje potwierdzenia w ww. załącznikach.

Skoro wnioskodawca nie wykonywał prac w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych po dniu 31 grudnia 2008r., to prawo do emerytury pomostowej mógłby nabyć tylko wówczas, gdyby okres jego pracy w warunkach szczególnych w rozumieniu art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z FUS był jednocześnie okresem pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych.

Ze zgromadzonej w sprawie dokumentacji pracowniczej wynika, że wnioskodawca wykonywał pracę kierowcy samochodu ciężarowego w okresie od dnia 2 stycznia 1980 roku do dnia 31 maja 1994 roku, wcześniej był bowiem kierowcą pojazdu Ż.. Wskazać należy, że stanowisko kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony nie zostało wyszczególnione przez ustawodawcę w załączniku nr 1 i 2 do ustawy o emeryturach pomostowych. W załączniku nr 1 do ww. ustawy pod poz. 10 wymieniono jedynie prace kierowców pojazdów przewożących towary niebezpieczne wymagające oznakowania pojazdu tablicą ostrzegawczą barwy pomarańczowej, zgodnie z przepisami Umowy europejskiej dotyczącej międzynarodowego przewozu drogowego towarów niebezpiecznych (ADR), sporządzonej w G. dnia 30 września 1957 roku. Nie ma jednak żadnych wątpliwości, że takich towarów wnioskodawca w spornym okresie nie przewoził. Ustalenie zatem, że prace wykonywane przez wnioskodawcę po 31 grudnia 2008r. nie były pracami w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych, odnosi się także do prac skarżącego wykonywanych w okresie od dnia 3 maja 1979 roku do dnia 31 maja 1994. W konsekwencji zaliczeniu do stażu pracy w warunkach szczególnych nie może także polegać okres pełnionej przez wnioskodawcę służby wojskowej.

Powyzsze sprawia, iż wnioskodawca nie wykazał co najmniej 15 - letniego okresu wykonywania pracy w szczególnych warunkach w rozumieniu art. 3 ust 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych, a tym samym nie nabył prawa do emerytury pomostowej.

Wnioskodawca nie spełnia także przesłanki wymienionej w art. 4 pkt 7 ustawy o emeryturach pomostowych w postaci rozwiązania stosunku pracy. Bezspornym w sprawie jest, że skarżący w dacie wydania zaskarżonych decyzji, pozostawał w stosunku pracy. Wnioskodawca wyraźnie wskazał, że pozostaje pracownikiem (...) w G.. Rozwiązanie stosunku pracy jest konieczną przesłanką pozytywnego rozpoznania wniosku o emeryturę pomostową. Tymczasem wnioskodawca zarówno w chwili wydania zaskarżonych decyzji jak i w chwili wyrokowania pozostawał w stosunku zatrudnienia. W konsekwencji nawet gdyby ubezpieczony osiągnął 15 lat pracy w warunkach szczególnych, nie nabyłby prawa do emerytury pomostowej (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 9 sierpnia 2016 roku, sygn. akt III AUa 1083/16).

Z tych wszystkich względów, Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, uznając odwołanie za nieuzasadnione, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.